

Σκῶτος ἱερεὺς περιέγραφεν ἐπὶ τὸ εἰκονικώ-
τερον τὰ καλὰ τοῦ παραδείσου.

— Ἐκεῖ εἶναι παντοτεινὴ μουσική. Ὁ Ρα-
φαήλ τραγουδεῖ, ὁ Γαβριήλ παίζει ὄργανο καὶ
ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄγγελοι ἀπὸ τῆς χαρὰς τους κτυ-
ποῦν τὰ φτερά. Τί ὠραῖα! Δὲν ἔμπορεῖς νὰ βάλ-
λῃς μὲ τὸ νοῦ σου ὅμοιο πρᾶγμα...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... εἶνε ἴδια
κι' ἀπαράλλακτα ὅπως ὅταν εἶνε ξηρασία καὶ
ὕστερα γυρίζει ὁ καιρὸς 'ς τὴ βροχή, ποῦ ἀνοί-
γουν ἡ χῆνες τὰ φτερά καὶ τὰ χτυποῦνε!

*

Ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σκώτου μυθι-
στοριογράφου Βάλτερ Σκῶτ περιηγητὴς τις ἤλ-
θε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τόπον ἔνθα διέμενε ζῶν ὁ
ἐξοχος συγγραφεὺς. Ἀφοῦ εἶδε τὸν οἶκον αὐτοῦ
πλήρης συγκινήσεως, εἶτα εἰσῆλθε χάριν ἀναψυ-
χῆς εἰς πανδοχεῖον.

— Τί ἔχασεν ὁ τόπος σας! λέγει πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην.

— Ἀλήθεια, εἶναι μεγάλη καὶ μεγάλη ζη-
μία γιὰ μᾶς, ἀποκρίνεται περίλυπος ἐκεῖνος· ὁ
σὲρ Βάλτερ ἔπαιρνε πάντα ἀπὸ τὸ μαγαζί μας
τὸ ρακί του.

N.

ΣΚΩΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Πολλὰ λίγο κάνουν ἓνα πολὺ.

*

"Ἄν μὲ γελάσῃ ἓνας ἄνθρωπος μὴά φορά, 'ντρο-
πή δική του. Ἄν μὲ γελάσῃ δυὸ φορές 'ντροπή
δική μου.

*

Τόσο σπάνιο εἶνε νὰ ἰδῇς γυναῖκα μὲ κλάμ-
ματα ὅσο χῆνα ξυπόλυτη.

*

"Ὅποιος γεννήθηκε γιὰ νὰ κρεμασθῇ δὲν ἔχει
φόβο νὰ πνιγῇ.

*

Τοῦ διαβόλου τὰ παιδιὰ εἶνε πάντα τυχερά.

*

Δὲν θὰ εἶχε τόσο πέρασι ὁ Θεὸς, ἂν ὁ διάβο-
λος εἶχε πεθάνῃ.

*

"Ὅποιος παίρνει συμβουλὴ μόνον ἀπ' τὸν ἑαυ-
τόν του ἔχει συμβουλάτορα ἓνα βλάκα.

Δημοσιεύομεν σήμερον, ὡς ὑπεσχέθημεν, τὴν ἔμμε-
τρον αὐτοβιογραφίαν τοῦ κ. Γεωργίου Σουρῆ, τοῦ δημο-
φιλοῦς συντάκτου τοῦ «Ρωμῆου», οἷον ἀπαρχὴν τῶν
μετ' ὀλίγον δημοσιευμένων δύο τόμων ποιημάτων
αὐτοῦ. Εἶνε περιττὸν βεβαίως νὰ ἐξῆρωμεν ἡμεῖς τὴν
ἀφελῆ χάριν τῆς δημοτικῆς ποιήσεως τοῦ κ. Σουρῆ,
ἥτις ἀληθῶς κατέστη μία ἀπόλαυσις διὰ τὸ ἡμέτερον
Κοινόν. Ἐκ τοῦ δημοσιευμένου δ' ἔργου θέλουσιν ἰδεῖ
πάντες ὅτι τοιαύτην ἐξαιρετικὴν τοῖς ἐπιφυλάσσει καὶ
νῦν ὁ ποιητὴς διὰ τῆς προσεχοῦς ἐκδόσεως τῶν νέων
αὐτοῦ ποιημάτων.

Σ. τ. Δ.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Α'.

Ἐγώ, Γεώργιος Σουρῆς, ἱππότης τοῦ Σωτήρος,
καὶ Χιώτης διαβολόλωλος ἀστείου χαρακτήρος,
ἐπιχειρῶ νὰ σᾶς εἰπῶ ξηρῶς κι' ἐν συντομίᾳ
τὰ μᾶλλον σπουδαιότερα τοῦ βίου μου στιγμῆα,
προτοῦ οἱ βιογράφοι μου καθ' ὅλα μ' ἀνατάμουν
κι' εἰς ὅλην τὴν ὑψηλίον ρεντίκολο μὲ κάμουν.

—

Κατ' ἄλλους εἶμαι γέννημα τῆς ἡρωίδος Χίου
καὶ λέγουν πῶς ἐξ εὐγενούς κατάγομαι στοιχείου,
πλὴν ὅλλοι παραδέχονται πατρίδα μου τὴν Σῦρον
καὶ ἄλλοι περισσότεροι τὴν νῆσον τῶν Κυθῆρων.
Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι πάντα Χιώτης,
μὰ κάποτε καὶ Συριανὸς κι' ἔσθ' ὅτε Τσιριγώτης.

—

Ἡ μήτηρ μου μετῆρχετο τὰ γυναικεῖα ἔργα
καὶ πότε πότε μ' ἔδερνε μὲ ξύλο ἢ μὲ βέργα,
ὁ δὲ πατήρ μου ἔμπορος ἐλέγετο πῶς ἦτο
καὶ μὲ τὸ Δοῦνα καὶ Λαβεῖν πολὺ ἐνησχολεῖτο,
ἀπολαμβάνων πάντοτε οἰκιακῆς εἰρήνης...
πλὴν λωποδύται κάμποσοι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης
'εἰς τὸ μαγαζί του 'τρύψωσαν μὴά νύκτα σκοτεινὴ
κι' οὐτ' ἐν Ἀμερικάνικῳ δὲν τᾶψησαν πανί.
Καὶ ἀπὸ τότε ὁ πατήρ εἶχε μεγάλο χάλι,
ὡς ὅτου ἐμουφλούζεψε καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι.

—

Ἐγὼ δὲ τότε ἐσύχναζα μετὰ μεγάλου ζήλου
εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ γνωστοῦ κυρίου Θεοφίλου,
ὅστις ἐσχάτως μ' ἔξαψιν καὶ μ' ἐνθουσιασμόν
τοῦ κύκλου ἀνεκάλυψε τὸν τετραγωνισμόν,
ἐφ' ᾧ σοφὸν διδάσκαλον ὁ κόσμος τὸν κηρύττει
καὶ ἴσως πρῶτος θὰ ἐμβῇ μέσ' 'ς τοῦ Δρομοκαίτη.

B'.

"Ἄρτι μὲν ἔπαυσα φοιτῶν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα,
κι' ἐπούλησα τὰ λεξικά καὶ τᾶλλα μου βιβλία
κι' ἐφόρτωσα τὰ γράμματα 'στὸν πετεινὸ ἀπάνω,
σκεπτόμενος νυχθημερόν τί δαίμονα νὰ κάνω.

—

Κι' ἐνῶ τὸ μέλλον ἔβλεπα ἐμπρός μου μελανόν
ἐφάνησαν 'στὸν ὕπνον μου δυὸ ὄνδρες σκεπτικοί,

καθὼς ἐφάνησαν ποτὲ εἰς τὸν Λουκιανὸν
ἡ τῶν γραμμάτων ἀνασσα καὶ ἡ Ἑρμογλυφική.
Ὁ εἰς ἐκ τούτων ἔλεγε πῶς εἶναι ὁ Ἀπόλλων,
ὁ τῆς ποιήσεως πατὴρ μὲ βλέμν' ἀκτινοδόλον,
ὁ δ' ἄλλος ἦτον ὁ Ἑρμῆς μ' ἐμπορικὰ τεφτέρια,
μὲ πῆγες, μέτρα καὶ σταθμὰ καὶ ρόζους εἰς τὰ χέρια.

Λοιπὸν μὲ πέρνει ὁ Ἑρμῆς μὲ τρόπο κατὰ μέρος
καὶ ἔλα νὰ γίνης ἔμπορος, μοῦ λέγ' ἰδιαιτέρως.
Κι' ἀφοῦ μοῦ εἶπε ἀρετὰ μὲ τὸν γνωστὸν τοῦ δόλον
μὲ πιάνει ἀπὸ τὸν γιγαῖα ὁ κύριος Ἀπόλλων
καὶ ποιητὴς νὰ βαπτισθῶ κρυφίως μὲ προτρέπει,
γιγαι νὰ γίνω ἔμπορος καθόλου δὲν μοῦ πρέπει.

Ταῦτα εἰπόντες ἔφυγαν καὶ οἱ δύο μὲ ὁρμὴν
καὶ ἀμέσως μὲ πυρέσσουσιν ἡγήρην φαντασίαν,
ἀλλ' ὅμως ἀπεφάσισαν ν' ἀκούσω τὸν Ἑρμῆν
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔφυγα καὶ ἐπῆγα εἰς Ρωσίαν.

Τὸ τί ἐτράθηκα ἐκεῖ ὅττις ξενιτειᾶς τὸν δρόμον
τὸ περιγράφω ἔκτενως ὅτ' ὁ δεύτερόν μου τόμον,
ὅστις τοιμῶ νὰ σᾶς εἰπῶ, καλοὶ μου συμπολίται,
πῶς τρία φράγκα μοναχὰ πρὸς χάριν σας πωλεῖται.

Ἐπανελθὼν ὅτ' ἡν πάτριον ἀμέσως ἐνθυμήθην
πῶς εἶχε μέγα δίκαιον ὁ κύριος Ἀπόλλων,
καὶ τότε τὸ ἐμπόριον παρέδωκα εἰς λήθην
καὶ πρὸς τὰς Μούσας ἔστρεψα τὴν ἔρωτά μου ὅλον.
Μακρὰν τῆς τύρβης τῶν πολλῶν, μακρὰν τῶν ἐπιγείων,
ἐρρέμβαντα εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τὰς ἐρημίας,
τὸ πρῶτόν μου δὲ ποίημα ὑπῆρξεν ἐλεγείον
εἰς ἄνδρα βελτιώσαντα τὰ τῆς Ἀστυνομίας
καὶ αὐτὸ ἐν μέσῳ φίλων του καὶ ὀλίγων συγγενῶν του
ὁ ἴδιος τὸ ἀπηγγείλα εἰς τὸ μνημόσυνόν του
μ' ἓνα σακκάκι μπλε μαρὲν καὶ ὄσπρον παντελόνι
καὶ ὁ ἴδων τὸ μαρτυρεῖ καὶ σᾶς τὸ βεβαιώνει.

Κατόπιν τούτου ἔγραψα καὶ ἄλλα ἐλεγεία,
καὶ πάντοτε ἀνάπαυσις, ρχαῖτι καὶ ἀργία.
Ὅταν κανεὶς τὰ τίναζε τὸ εἶγα γιὰ χαρὰ μου
καὶ ὅλο ἔφαχνα νὰ βρῶ κανένα κελεπούρι,
καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐρχόμενος συχνὰ ὅτ' ἄνδρα μου
μοῦ ἔδινε φτυσίματα καὶ φάσκελα ὅτ' ἡ μούρη.

Γ'.

Κακὴν κακῶς ἀπέληξεν ὁ ἔρως μου ὁ πρῶτος,
μὰ καὶ ὅσοις ἄλλοις ἔρωτας ὑπῆρξα Δὸν-Κισσῶτος.
Ἠγάπησα περιπαθῶς μοδίστραν νεωτάτην,
κοντοῦλαν, ὀλοστρόγγυλην, καὶ δὴ φλογερωτάτην,
ἀλλ' ὁ ψιλὸς τῆς ἀδελφός, τραμποῦκος μὲ μαχαίρι,
μὴ μ' ἐστῆς τὴν Νεάπολιν μοῦ ἔστησε καρτέρι,
καὶ μ' ἄστραψε μὴ χαστουκίαν, ποῦ μούλθ' αἰμοπυσία
καὶ ἐνόμισα πῶς ἔφθασε δευτέρα παρουσία.

Ἀλλὰ δὲν μ' ἀπεθάρρυνεν ἡ χαστουκία ἐκείνη
καὶ νέος ἔρως τὰς χορδὰς τῆς λύρας μου ἐκίνει.
Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ οἴκου μας κατῳκεῖ
Ἀρσακειὰς μελαχρινὴ δεκατεσσάρων χρόνων,
καὶ ἐκείνη πρῶτῃ ἄρχισε νὰ μὲ καταδιώκῃ
ὡς ὅτου τὰ ἐψήσαμε μὲ δύο λόγια μόνον.

Δὲν εἶχεν ὅμως ἀδελφὸν καὶ ἡ Ἀρσακειὰς
καὶ ἀφόβως ἀπελάμβανεν πολλὰς στιγμὰς γλυκειάς,
ἐτρέχαμε περιχαρεῖς ὅτου κήπου τὰς σκιάς
καὶ ἐπαίζαμε πεντόβολα ὑπὸ τὰς ἀκακίας.

Ἀλλ' ἓνας ἔρως δὲν ἔμπορεῖ πολὺ νὰ διαρκέσῃ
καὶ ἀπηύδῃσιν αἰσθήματα ὅτ' ἡν φίλην μου προσφέρων,
ὡς ὅτου ἡ γυναῖκά μου ἔξφυτρωσε ὅτ' ἡ μέση
καὶ ἀπηλλάχην οὕτω πῶς ἐρώτων νεωτέρων.

Δ'.

Τὰ μετὰ ταῦτα περιττὸν νομίζω νὰ τὰ πῶ
καὶ ὅλα ὡς πολὺ γνωστὰ τὰ παρασιωπῶ.
Διότι θὰ γνωρίζετε, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
πῶς ἐχρημάτισα καὶ ἐγὼ φαντάρος μιὰ φορά,
καὶ συλλογὴν ἐξέδωκα, εἰς τὴν ὅποιαν ψάλλω
ὅσους πολέμους ἔκαμα μὲ ὄσφαιρα πυρά.
Πρὸς τούτοις θὰ γνωρίζετε πῶς ἔς ἄλλας περιστάσεις
εἰς τὸν Σεπτέμβριον ἔδωκα σπουδαίας ἐξετάσεις
καὶ ἀπερρίφθην παμψηφεί μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
γενόμενος ὑπόδειγμα τῶν ἐξεταζομένων.
Ἐκτοτε δὲ γνωστότερον κατέστη τὸ νόμά μου,
τὸ δὲ Πανεπιστήμιον μ' εὐγνώμονει ἀπείρως,
καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται τὸ πραξικόπημά μου
τὸ ἀργυροῦν παράσημον ἐπῆρα τοῦ Σωτῆρος.

Καί τώρα βγάζω τὸν Ρωμὴν ἀπὸ τεσσάρων γρόνων
τιμᾶται δὲ ὁλόκληρος δραχμὰς τριάντα μόνον,
καὶ τῆς Ἑλλάδος τραγουδοῦ τὸ κλασικὸν βασίλειον,
καὶ ἐμμέτρως ἀερωβατῶν περιορῶ τὸν ἥλιον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι τις ἀγαθός, πρέπει καὶ νὰ
φαίνεται τοιοῦτος, πρέπει ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ
νὰ εἶναι προσηνής, ἐρασμιά.

Ὁ θέλων νὰ εἶναι αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἄλλους
πρέπει νὰ ἐφαρμόζῃ τὴν αὐστηρότητα πρῶτον
εἰς ἑαυτόν.

Ὁ πρῶτος ὅρος καλῆς ἀνατροφῆς εἶναι ἡ ἐξ-
οικειώσις πρὸς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἄνθος, ὅπερ ἐν τῇ σκιά μόνον
ἐκχέει τὸ ἄρωμά του.

Μὴ θεώρει τὸ παρελθόν· αὐτὸ δὲν ἐπανερχέ-
ται. Καλλιέργει τὸ παρόν· αὐτὸ εἶναι εἰς τὴν κα-
τοχήν σου. Ἀντιμετωπίζει τὸ μέλλον θαρραλέως
καὶ μετὰ καρδίας καρτερικῆς.

Πᾶν ὅ,τι αἰωνίως συζητεῖται εἶναι καὶ αἰωνίως
ἀνωφελές.